

Minns du Louise...

Den svarta rubriken stack honom i ögonen och han visste inte vad han skulle tro. Allting kändes tomt, kallt och Pressbyråskyltens bleka ljus tecknade mörka skuggor under Roy's ögon.

Genom tomheten stack minnesnålarna sina blanka spetsar och han kunde bara inte glömma...

"Jag skall bli en boogie-woogie rock'n'roll star..."

Roy's hesa röst studsade mot repetitionslokalens väggar. Basen gungade, trummorna pumpade och gittarrerna skrek ut sina vassa riff. Framför miken vaggade hans kropp...pulserande i rytmen. "Jag älskar boogie!"
-Låtarna sitter bra nu! Nu jävlar skall packet få se...! Här skall det bli rock.

Roy var helt övertygad att den kommande turnén skulle sluta i succé. Visst var den till för att puffa för den nya plattan...men ändå tunné! Som vanligt efter träningen drog Roy och hans band "Crap Actors" ut för att göra stan.

Neonljus, öl, blanka bilar, svettig musik, rök och brudar. In på diskot och Roy ger benet. Som ett vilddjur kastar han sig över närmsta tjej... Då får han syn på henne! Nonchalant lutad mot bardisken står hon och exponerar sin kropp inför alla hungriga blickar. Roy'sblick ~~skann~~ möter hennes och den ger löften...löften som Roy vill ha och som han hela tiden söker runt om i stan. "Vildhet"

Knappt hade han hunnit säga "Hej" förrän hon chockade honom:

-Vill du älska med mig?

Med hennes varma kropp vid sidan och med natten runt omkring är han på väg hemåt genom stan. "...Vill du älska med mig?..."

In i lägenheten...nästan inget ljus...~~men~~ ^{men} ljuden av hon och han.

När morgonljuset silas in i rummet får han äntligen veta vem hon är.

-Du har en fin kropp, Louise...

-Det är skönt att vara utan kläder...utom när man jobbar förstås!

...Är du naken på jobbet!!! ...Va'fan sysslar du med egentligen?

...Jag är skådespelare egentligen...men en och annan tvivelaktig film har det blivit på sista tiden! ...Man måste ju leva också...

När morgonen hunnit till dag skils dom åt. Hon till sin underliga värld av aktörer och han till rep-lokalen.

När Roy såg Louise vandra iväg neråt gatan tycktes hon så ensam i världen runt omkring och han undrade om han skulle träffa henne igen.

Dagen går, som vanligt, i boogie-tempo och beat mot kväll.

"...Ja' e' boogie!..."

Kvällen blir till natt. Intensiv natt...och Roy ger allt, igen.

När han mycket sent, och mycket packad, står utanför sin port igen sitter någon där. Någon han känner igen, men denna gång med tårar på kinden.

-Louise! ...Vad gör du här?

-Väntar på dig...kan jag komma med upp?

Hon följer Roy upp i trappan och med bara ett dygn sen sist är de åter i Roys lägenhet.

Natten var mjuk och Louise berättade om sin kärlek. Berättade om sig själv.

Viskade om kärlek och ~~sök~~ sökte värme hos Roy.

Rock'n 'rollen dunkar i Roy's puls och han måste värja sig från hennes ord.

-Det är ingen idé att du fixar mig, för du fixar aldrig mig!...men jag vill älska med dig. Jag vill leva i rock'n 'rollen...NU & HÄR!

-Du bara snackar om din jävla rock! Jag skiter i den! Jag älskar dig, Roy!.

...Dig Roy!...inte din rock'n'roll!

...Då kan du dra! Jag är rock'n'roll...ja' e' boogie!

Med tår-våta kinder ~~lämnar~~ lämnar Louise lägenheten och Roy^{som} sitter där med huvudet fullt av tankar.

Dagen efter glider Roy neråt staden med kroppen full av oro. Mötet med Louise lämnar honom inte ifred. Dessutom närmar sig turnén med stora steg...den första riktiga.

Sittande på ett av stadens fik med nånting som skall likna en frukost tänker han på hur det var förut. Under tiden han hade med Sofi...

Sofi...lugn och harmonisk...ordnat jobb och ordnade tider. Sofi...där han kunde läka sin sargade kropp.

Jag måste söka upp henne, tänker Roy och går för att fixa en telefon.

"Tut-tut-tut" i luren...och sedan hennes röst. "...Jaa...det är Sofi?"

Roy inleder med några artiga fraser och spår på med några klyschor om

rock'n'roll...avslutar till sist med att stämma träff med Sofi till

helgen. Hon hade tid hela weekenden och Roy kan inte hjälpa att ^{han} längtar dit...

Sofi ser till att det blir en ganska hel Roy som ger sig ut på turné, trots att fredag-lördag varit nog så intensiva.

I turnébullan, på väg ut i landet, mår Roy bra. "Crap Actors" lever upp till ryktet som folk trodde var falskt. "Turnélivet ÄR hysteriskt!!!"

~~Motorn~~ Motorn dånar mil efter mil...förstärkarna dånar gigg efter gigg...

(lika bra flyt på whiskyn som på brudarna och) pumpen sprutar ut samma blod igen.

Sista gigget går i hemstan och alla polarna dyker upp för att kolla in "Crap Actors". Efter showen vill dom snacka, men Roy fortsätter i samma stil som förut under turnén.

"Roy!...Vi trodde på dig!"

"Äh! Snack!...Vi hade det värsta öset i stan och levde upp till rockens roll!"

Turnépulsens finns med i hela efterfesten...men sen är verkligen turnén slut och "Crap Actors" kan bara vänta på nästa sväng.

Knappt har Roy hunnit hem till lägenheten ~~förrän~~ förrän telefonens vassa signal sticker i hans öron.

-...Ja det är Roy!

-Roy!...Det är jag...Louise!

-Hallå där...hur är läget?

-Det är för jävligt...Jag måste få träffa dig. Jag är så jävla ensam... kan du inte komma hit?

-Men lägg av! Det blir för mycket...

-Roy!...Du måste!Om du inte kommer så tar jag livet av mig...hör du det!

-Du snackar...Marie-Louise, du klarar dig utan mig. Det ordnar sig...

Han lade på luren och lämnar henne ensam i andra änden. Så jävla ensam...

Innan sömnen hann famna honom ringde dörrklockan och slutade inte förrän han öppnade.

Louise stod utanför dörren och han kunde bara släppa in henne. I hennes blick fanns nånting desperat som Roy aldrig sett förut och innan han visste ordet av befann han sig mitt i nånting som mest av allt likade en våldtäkt. Han försöker slita sig loss när hon bara vill ha mer, men fryser till is när hon sätter en dolk mot hans bröst. Roy älskar under hot och tar, vid första tillfälle, chansen att fly.

~~Senare~~ Som ett villebråd...från sin egen lägenhet...från Louise och hennes rovdjursblick.

Långt senare när Roy återvänder till lägenheten har hon försvunnit och hans liv kan börja fungera som vanligt igen. Som vanligt med rock'n'roll...sena nätter...~~(brudar...sprit)~~ och drömmar om det stora genombrottet. Då och då rusar en fundering om Louise genom hans huvud. Han ser henne framför sig...dansa naken, som hon gjort i hans lägenhet. Så vild...så ung...så full av lust... Vad har det blivit av henne???

Roy bestämmer sig för att ta reda på det. När allt kommer omkring så kan han inte glömma henne.

Ett rykte här...en skymt av henne där...en upplysning nu...ett rykte då... och snart så har han bilden klar.

-Så hon går på gatan, nu? ...

Ett barn förlorat i asfalt och betong, nerlockad av prasslet i affärs-labyrinten.

-Jag måste rädda Louise! och Roy ger sig ut på jakt efter henne...

-Kanske är det mitt fel? Jag måste nå henne!!!

4.

Han visste inte var han skulle leta, men någonstans i vimlet måste hon ju finnas...

Roy jagar vidare...och vidare...

Söker...letar...frågar..."You gotta keep searchin', searchin'..."...söker...letar...frågar.

Och då!

Framför hans sökande ögon...plötsligt fanns dom bara där.

De stora svarta rubrikerna på Pressbyråkioskens löpsedlar:

"Ung skådespelerska hoppade ut från 10:e våningen!"

Allting tycktes tystna runt omkring Roy och som i dvala köper han en tidning. Bara för att få det bekräftat som han redan vet...och det skrämmar honom inte när han ser Louise' porträtt i samband med de katastrofsvarta rubrikerna; "Hon hoppade ut!"

Tomhet, och Roy insåg att han kommit försemt, tomhet...

Nästan omärkligt började tunga regndroppar falla, för att sakta öka i intensitet, och väta ner tidningssidorna.

Pressbyråskyltens bleka ljus fanns runt Roy när han ~~sakta~~ sakta vek ihop tidningen och med tomheten stirrande ur ögonen började sin vandring hemåt.

Av Michael Börstell 1978-79
fritt efter lättexter av
Peter Fatale och Jan O'Boogie
till den outgivna skivan
Musik för brustna hjärtan